

UZASADNIENIE

WYROKU W CAŁOŚCI

Decyzją z 4.06.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z 25.05.2020 r. o uwzględnienie w podstawie wymiaru dodatkowego składnika wynagrodzenia przeliczył J. B. rentę od 1.05.2020 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia podstawy wymiaru renty Zakład przyjął: przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1984 r. do 2011 r. oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 69,57% (załączając kwoty podstawy wymiaru składek i obliczenie wppw). Zakład wskazał, że podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 69,57% przez kwotę bazową 3308,33 zł wynosi 2301,61 zł. ZUS do obliczenia wysokości renty uwzględnił okresy: składkowe w ilości 30 lat, 1 miesiąca, 26 dni, tj. 361 miesięcy, a nieskładkowe w ilości 1 roku, 6 miesięcy, 5 dni, tj. 18 miesięcy. Wysokość renty została obliczona w następujący sposób: $24\% \times 3308,33 \text{ zł} = 794 \text{ zł}$, $(361 \times 1,3\%) / 12 \times 2301,61 \text{ zł} = 900,16 \text{ zł}$, $(18 \times 0,7\%) / 12 \times 2301,61 \text{ zł} = 24,17 \text{ zł}$, co razem dało 1718,33 zł. Organ rentowy wyjaśnił, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i wynosi 1443,06 zł. Końcowo ZUS wskazał, że przeliczenie renty z uwzględnieniem wynagrodzenia za 2012 r. pozostaje bez wpływu na wysokość świadczenia.

(decyzja k. 21 akt ZUS)

Uznając powyższą decyzję za krzywdzącą wnioskodawczynie złożyła od niej odwołanie wnosząc o jej zmianę poprzez ponowne obliczenie jej renty z uwzględnieniem do stażu pracy i podstawy wymiaru okresu zatrudnienia w (...) Spółkę z o.o. w W. (poprzednio G4S (...) S.A) od 1.01.2012 r. do 30.09.2012 r.

(odwołanie k. 3-4)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

(odpowiedź na odwołanie k. 10)

W piśmie procesowym z 31.08.2020 r. wnioskodawczynie poparła odwołanie wnosząc o przeliczenie jej świadczenia rentowego wraz ustawowymi odsetkami.

(pismo procesowe wnioskodawczynie k. 18)

Postanowieniem z 3.09.2020 r. Sąd Okręgowy ustanowił dla wnioskodawczynie pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego.

(postanowienie k. 25)

W piśmie procesowym z 12.11.2020 r. pełnomocnik z urzędu wnioskodawczynie poparł odwołanie, wniósł o przeliczenie świadczenia rentowego skarżącej zgodnie z art. 114 ust.1 pkt 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez jego zwiększenie w związku z pozyskaniem nowych dowodów mających wpływ na wysokość świadczenia, a także o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego z urzędu, oświadczając, że koszty nie zostały opłacone w całości, ani w części.

(pismo procesowe pełnomocnika z urzędu wnioskodawczynie k. 43-44)

Na rozprawie w dn. 26.11.2020 r. – bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku – strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie, przy czym wnioskodawczynie zarzuciła, że po wyroku w sprawie P X 406/18 ZUS i po opłaceniu przez pozwanego pracodawcę składek ubezpieczeniowych z tytułu zatrudnienia pracowniczego, ZUS

nie zaliczył do jej stażu ubezpieczeniowego jako okresu składkowego okresu pracy, który wynikał z umów zlecenia uznanych rzeczonym wyrokiem za umowy o pracę, dodając, że poprzednio był on zaliczony jako okres nieskładkowy (stanowiska stron - e-prot. z 26.11.2020 r.: 00:02:09, 00:02:54,00:14:37, 00:21:07, 00:22:32, 00:23:21).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni - J. B., urodzona (...), ma od 1.09.2015 r. przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na mocy decyzji z 9.02.2016 r. Do obliczenia wysokości świadczenia ZUS przyjął: okresy składkowe w ilości 30 lat, 1 miesiąca i 26 dni, tj. 361 miesięcy oraz okresy nieskładkowe w ilości 1 roku, 6 miesięcy i 5 dni, tj. 18 miesięcy oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 69,57% z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1984 r. do 2011 r.

Ustalając staż ubezpieczeniowy wnioskodawczyni w/w decyzją z 9.02.2016 r. ZUS sporny okres od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. zaliczył odwołującej do okresów składkowych, ponieważ w tym czasie skarżąca była zatrudniona początkowo na podstawie dwóch umów zlecenia zawartych z firmą (...) (Polska) (obecnie (...) Spółkę z o.o. w W.). Zgodnie z poświadczeniem dla celów emerytalno – rentowych skarżąca w (...) (Polska) w okresie od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. uzyskiwała zarobki w łącznej kwocie 435 zł.

(decyzja k. 169 akt ZUS, poświadczenie dla celów emerytalno – rentowych k. 91-91 v. akt ZUS, karta przebiegu zatrudnienia wnioskodawczyni k. 166 akt ZUS)

Do ustalenia w najkorzystniejszym wariantcie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia 69,57%, który został przyjęty w decyzji z 9.02.2016 r., ZUS uwzględnił zarobki wnioskodawczyni z następujących 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia we wskazanych poniżej kwotach:

1984 r. – 143633,00 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 71,09%

1985 r. – 167499,00 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 69,77%

1986 r. – 192645,00 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 66,63%

1987 r. – 244465,00 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 69,81%

1988 r. – 6300663,00 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 98,99%

1989 r. – 2489816,00 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 100,35%

1990 r. – 10064138,00 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 81,45%

1991 r. – 14265080,00 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 67,16%

1992 r. – 24158200,00 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 68,59%

1993 r. – 32726000,00 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 68,26%

1994 r. – 42781200,00 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 66,91%

1995 r. – 5503,80 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 65,28%

1996 r. – 6954,80 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 66,39%

1997 r. – 8588,63 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 67,40%

1998 r. – 8656,33 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 58,20%

1999 r. – 12325,33 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 60,18%

2001 r. – 16546,40 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 66,88%

2002 r. – 16026,55 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 62,61%

2003 r. – 15366,08 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 58,17%

2011 r. – 23345,77 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy wyniósł 57,23%

(obliczenie wwpw - k. 168 akt ZUS)

Prawomocnym wyrokiem z 23.11.2018 r. w sprawie X P 480/18, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, ustalił, że (...) Spółkę z o.o. w W. w okresie od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. łączyła umowa o pracę.(wyrok k. 5, a nadto k. 135 załączonych akt X P 480/18)

W związku z w/w wyrokiem pozwany pracodawca - (...) Spółkę z o.o. w W., zgłosił wnioskodawczynię do ubezpieczeń społecznych z tytułu umowy o pracę od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r., sporządził dokumenty rozliczeniowe i opłacił składki na pracownicze ubezpieczenia społeczne za odwołującą.(okoliczność niesporna)

Wnioskodawczyni o powyższym została poinformowana przez pozwanego pismem z 14.05.2020 r.(pismo ZUS k. 6)

Decyzją z 1.03.2020 r. ZUS dokonał waloryzacji świadczenia rentowego odwołującej od 1.03.2020 r. wskaźnikiem waloryzacji wynoszącym 103,56%,w ten sposób, że wysokość świadczenia ubezpieczonej wynosząca na dzień 28.02.2020 r. 1390,56 zł została pomnożona przez w/w wskaźnik waloryzacji 103,56% co dało 1440,06 zł, a ponieważ kwota podwyżki była niższa od kwoty 52,50 zł (70 zł x 75% dotyczącej renty pobieranej przez wnioskodawczynię), to świadczenie od 1.03.2020 r. po waloryzacji wyniosło 1443,06 zł.(decyzja k. 20)

W dniu 25.05.2020 r. odwołująca złożyła wniosek o ponowne przeliczenie jej świadczenia rentowego z uwzględnieniem jej okresu zatrudnienia pracowniczego w (...) Spółce z o.o. w W. od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. powołując się na pismo ZUS z 14.05.2020 r. (wniosek w aktach ZUS za nienumerowaną kartą)

ZUS po uwzględnieniu wysokości wynagrodzenia wnioskodawczynie u w/w pracodawcy - (...) Spółkę z o.o. w W. w 2012 r. w kwocie 10392,90 zł, wynikającej ze złożonego zaświadczenia o zarobkach ubezpieczonej od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. w tym zakładzie pracy, a także już wcześniej uwzględnionych w 2016 r. zarobków skarżącej w 2012 r. w tej firmie działającej poprzednio pod nazwą (...) (Polska) w kwocie 435 zł, przyjął, że łączna kwota zarobków wnioskodawczynie w 2012 r. wyniosła 10827,90 zł.

ZUS obliczył, że przy przyjęciu łącznych zarobków skarżącej za 2012 r. w kwocie 10827,90 zł stosunek podstawy wymiaru składek ubezpieczonej w 2012 r. do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy 2012 wyniósł 25,62%.

Nadal najkorzystniejszym wariantem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia rentowego dla wnioskodawczynie pozostał wwpw 69,57% obliczony przy przyjęciu zarobków odwołującej z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1984-1999, 2001-2003, 2011 tak, jak w decyzji z 9.02.2016 r.

(zaświadczenia k. 8-9, zestawienie podstaw wymiaru składek k. 52, obliczenie wwpw k. 53-60)

W efekcie, po rozpoznaniu wniosku odwołującej z 25.05.2020 r. o przeliczenie jej świadczenia rentowego z uwzględnieniem okresu zatrudnienia pracowniczego w (...) Spółkę z o.o. od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. i opłaconych składek na ubezpieczenie przez tego pracodawcę, ZUS wydał zaskarżoną decyzją z 4.06.2020 r., w której obliczył wysokość jej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przy przyjęciu przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1984 r. do 2011 r. oraz najkorzystniejszego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 69,57%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 69,57% przez kwotę bazową 3308,33 zł wynosiła 2301,61 zł. ZUS do obliczenia wysokości renty uwzględnił odwołującej okresy: składkowe w ilości 30 lat, 1 miesiąca, 26 dni, tj. 361 miesięcy (do których został zaliczony badany okres od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r., gdy wnioskodawczynie była zatrudniona w firmie GS4), a nieskładkowe w ilości 1 roku, 6 miesięcy, 5 dni, tj. 18 miesięcy. Wysokość renty została obliczona w następujący sposób: $24\% \times 3308,33\text{zł} = 794\text{zł}$, $(361 \times 1,3\%) / 12 \times 2301,61\text{zł} = 900,16\text{zł}$, $(18 \times 0,7\%) / 12 \times 2301,61\text{zł} = 24,17\text{zł}$, co razem dało 1718,33zł. Organ rentowy wyjaśnił, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wynosi 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy co dało kwotę 1443,06zł, a końcowo wskazał, że przeliczenie renty z uwzględnieniem wynagrodzenia za 2012 r. pozostaje bez wpływu na wysokość świadczenia. (decyzja k. 21 akt ZUS, karta przebiegu zatrudnienia k. 166 akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny został odtworzony w całości na podstawie powołanych wyżej dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł powodów by czynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy, poza wnioskiem o załączenie akt sprawy X P 480/18, oddalił pozostałe wnioski dowodowe pełnomocnika z urzędu wnioskodawczynie, uznając je za zmierzające do zbędnej zwłoki w postępowaniu, albowiem wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia badanej sprawy okoliczności możliwe były do odtworzenia na podstawie dostępnego materiału dowodowego, który nie wymagał żadnego uzupełnienia w postulowanym przez pełnomocnika skarżącej kierunku (art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r., poz.53 ze zm.), prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń

zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Możliwość wzruszenia decyzji rentowych polega przede wszystkim na niwelowaniu tzw. wad materialnoprawnych, czyli uchybień organu rentowego w zakresie rozstrzygnięcia o faktach warunkujących nabycie prawa do emerytur i rent albo zaniedbań samych ubezpieczonych wywołanych nieporadnością w dokumentowaniu prawa do świadczeń lub niedostateczną znajomością warunków, od których spełnienia zależy przyznanie uprawnień ubezpieczeniowych.

Niezbędnym warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest powołanie nowych dowodów lub wskazanie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji rentowej, które mogą mieć wpływ na istnienie tego prawa. Prawo do świadczenia należy ustalić ponownie (na wniosek zainteresowanego albo z urzędu), jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody albo ujawnione okoliczności wskazujące na błędność decyzji. Zwrot „nowy dowód” obejmuje zarówno przypadki ujawnienia dowodów istniejących przed wydaniem decyzji, jak i sytuacje zgłoszenia dowodów uzyskanych po wydaniu decyzji, pod warunkiem że wynikają z nich fakty powstałe przed tym momentem. Zwrot „ujawnione okoliczności” oznacza zarówno okoliczności faktyczne, jak i okoliczności sprawy, czyli nie tylko fakty, których ustalenie warunkuje wydanie decyzji, lecz także wszelkie zachowania uczestników postępowania w sprawie ustalania prawa. Należy więc przyjąć, że „ujawnione okoliczności” to określane w przepisach prawa materialnego fakty warunkujące powstanie uprawnień ubezpieczeniowych oraz uchybienia normom prawa materialnego lub/i procesowego wpływające na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną ex lege sytuacją prawną zainteresowanego (Jankowska Karina, Jędrasik-Jankowska Inetta, Komentarz do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, (w:) Prawo do emerytury. Komentarz do ustaw z orzecznictwem, komentarz do art.114).

Zgodnie z art. 62 ust. 1 w/w ustawy, renta dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych;
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych;
- 4) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresu brakującego do pełnych 25 lat okresów składkowych oraz nieskładkowych, przypadających od dnia zgłoszenia wniosku o rentę do dnia, w którym rencista osiągnąłby wiek emerytalny 60 lat.

Zgodnie zaś z ust. 2 art. 62 w/w ustawy, renta dla osoby częściowo niezdolnej do pracy wynosi 75% renty dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy.

Stosownie do treści art.111 ust.1 ww. ustawy, możliwe jest ponowne obliczenie wysokości emerytury lub renty od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art.15 ustawy, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Ustęp 2 tego samego przepisu stanowi, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art.15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Zgodnie z treścią art.15 ust.1 ww. ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust.4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust.6 i art.176. Natomiast stosownie do brzmienia ust.2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust.6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust.4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust.3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust.5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art.19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie, iż zgodnie z art.111 ust.2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Zgodnie z art. 19 w/w ustawy, kwota bazowa wynosi 100% przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, w poprzednim roku kalendarzowym.

Natomiast w 19a w/w ustawy postanowiono, że kwota bazowa jest ustalana corocznie na podstawie art. 19 i obowiązuje od dnia 1 marca każdego roku kalendarzowego do końca lutego następnego roku kalendarzowego.

Zgodnie z §21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237 poz.1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument na podstawie, którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana regulacja, wyrażona także w poprzednio obowiązującym Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. nr 10 poz.49 ze zm.) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997 roku, III AUa 105/97).

Należy podkreślić, że Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art.473 k.p.c. i sprawie, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe.

W niniejszym postępowaniu istota sporu sprowadzała się do ustalenia czy możliwym jest zaliczenie wnioskodawczyni do okresów składkowych okresu zatrudnienia pracowniczego, stwierdzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z 23.11.2018 r., w sprawie X P 480/18, od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. w (...) Spółkę z o.o. w W. (poprzednio G4S (...) S.A).

Dodać należy, że poza sporem pozostaje, że w/w pracodawca na skutek w/w wyroku zgłosił wnioskodawczynię do ubezpieczeń społecznych i opłacił z tytułu pracowniczego zatrudnienia w okresie od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. należne składki na ubezpieczenie społeczne.

Podkreślić należy, że zgodnie z treścią art.5 ust. 1 ww. ustawy, przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości uwzględnia się z zastrzeżeniem ust. 2–5, następujące okresy:

- 1) składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) nieskładkowe, o których mowa w art. 7.

Okresami składkowymi jest okres ubezpieczenia (art.6 ust.1 punkt 1 ww. ustawy), który został zdefiniowany jako okres opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek, o jakim mowa w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych (art.4 punkt 5 ww. ustawy).

W realiach niniejszej sprawy słusznie ZUS uznał, że sporny okres od 1.01.2012 r. do 20.09.2020 r. został już w 2016 r. zaliczony wnioskodawczyni do okresów składkowych, albowiem organ rentowy uwzględnił, że w tym czasie była ona zatrudniona od 1.01.2012 r. do 20.09.2020 r. na podstawie umowy zlecenia zawartej z firmą G4S. Powyższe wynika zarówno z karty przebiegu zatrudnienia wnioskodawczyni zalegającej za kartą 166 akt ZUS, jak i zaświadczenia dla celów emerytalno – rentowych zalegającego za kartą 91 akt ZUS, a także decyzji z 9.02.2016 r. przyznającej prawo renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, w której okresy składkowe w przypadku wnioskodawczyni zostały ustalone w ilości 30 lat, 1 miesiąca i 26 dni, tj. 361 miesięcy. Brak tym samym podstaw prawnych, ażeby można było wnioskodawczyni zaliczyć podwójnie okres od 1.01.2012 r. do 20.09.2020 r. do okresów składkowych z uwagi na uznanie prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie X P 480/18, że w tym samym czasie skarżącą z firmą (...) Spółką z o.o. w W. łączyła umowa o pracę w efekcie czego nastąpiło zgłoszenie wnioskodawczyni przez firmę (...) do pracowniczych ubezpieczeń społecznych i opłacenie z tego tytułu składki za okres od 1.01.2012 r. do 20.09.2020 r. W szczególności należy wskazać, że nie ma racji odwołująca, że okres pracowniczego zatrudnienia w (...) Spółce z o.o. w W. był dotychczas na mocy decyzji z 2016 r. zaliczony do okresów nieskładkowych, bo przeczy temu treść w/w dokumentów. Okres zatrudnienia na podstawie umowy zlecenie wlicza się do okresów składkowych dających prawo do emerytury lub renty, w przypadku, gdy z tego tytułu odprowadzane są składki na ubezpieczenie społeczne, a w przypadku wnioskodawczyni zgodnie z zaświadczeniem za kartą 91 w aktach ZUS tak było w badanym okresie od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. Godzi się przypomnieć, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1778 z późn. zm.), osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia (...), podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu a nadto dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu. W myśl art. 13 pkt 2 ustawy, podleganie to trwa od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy. Ponieważ ZUS już w 2016 r. zaliczył wnioskodawczyni w całości badany okres od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. do okresów składkowych z tytułu zatrudnienia na umowę zlecenia w firmie G4S i opłacania z tego tytułu składek na ubezpieczenie, dlatego wnioskodawczyni nie mogła dostrzec różnicy w ilości przyjętych przez pozwanego w decyzji z 9.02.2016 r. oraz w zaskarżonej decyzji z 4.06.2020 r. ilości okresów składkowych, gdyż nie ma podstaw prawnych do podwójnego zaliczenia okresu od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. jako okresu składkowego. W efekcie

Sąd uznał, że argumentacja skarżącej, w świetle dostępnych dowodów w postaci niekwestionowanych dokumentów, ma wyłącznie charakter polemiczny z prawidłowym stanowiskiem strony pozwanej i jako taka nie mogła odnieść zamierzonego skutku, co czyni odwołanie wnioskodawczyni w tej części bezzasadnym.

Co się zaś tyczy wpływu zarobków wnioskodawczyni jakie uzyskała w 2012 r. z tytułu zatrudnienia pracowniczego od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. w firmie (...) Spółce z o.o. w W. to okoliczność ta również pozostała bez wpływu na wysokość renty skarżącej. Z zaświadczenia dla celów emerytalno – rentowych dotyczącego zatrudnienia odwołującej na umowę zlecenie od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. w firmie G4S zalegającego w aktach ZUS-owskich za kartą 91 wynika, że wnioskodawczyni w 2012 r. uzyskała z tego tytułu zarobki w łącznej kwocie 435 zł. Ze złożonych przez ZUS do akt sprawy dokumentów w postaci: zestawienia podstaw wymiaru oraz kwot składek dla wnioskodawczyni k. 52 i wyliczenia wppw z uwzględnieniem k. 53-60, wynika, że z tytułu umowy o pracę w firmie (...) Spółce z o.o. w W. od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. uzyskała zarobki w łącznej wysokości 10392,90 zł, a także, że jej zarobki z tytułu wyżej wymienionych umowy zlecenia i umowy o pracę wyniosły łącznie w 2012 r. 10827,90 zł, zaś stosunek podstawy wymiaru składek ubezpieczonej w 2012 r. do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy 2012 wyniósł 25,62%. Uwzględnienie do ustalenia podstawy wymiaru renty tego wskaźnika spowodowałoby zatem obniżenie wysokości świadczenia ubezpieczonej. Dlatego przeliczenie świadczenia wnioskodawczyni z uwzględnieniem kwot jej zarobków z tytułu umowy o pracę w firmie (...) jakie uzyskała w okresie od 1.01.2012 r. do 20.09.2012 r. obok jej zarobków w 2012 r. z tytułu umowy zlecenia w firmie G4S w tym samym okresie, nie miało żadnego wpływu na wysokość przeliczonego świadczenia rentowego. Sąd zważył, że odwołująca i jej profesjonalny pełnomocnik z urzędu nie kwestionowali pod względem rachunkowym poprawności wyliczeń pozwanego łącznych zarobków skarżącej w 2012 r., ani też wyliczonego stosunku podstawy wymiaru składek ubezpieczonej w 2012 r. do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy, jak również obliczeń wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia jakie ZUS złożył do akt sprawy (k. 53-60). Sąd również nie znalazł powodów by podważyć wartość dowodową złożonych przez ZUS dokumentów. W związku z powyższym nadal najkorzystniejszym wariantem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia rentowego dla wnioskodawczyni pozostał wppw 69,57% obliczony przy przyjęciu zarobków odwołującej z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1984-1999, 2001-2003, 2011 tak, jak w decyzji z 9.02.2016 r.

Reasumując - ZUS prawidłowo przeliczył zaskarżoną decyzją z 4.06.2020 r. świadczenie rentowe skarżącej przy przyjęciu dotychczasowego wppw 69,57% z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia (1984-1999, 2001-2003, 2011), który nadal okazał się dla ubezpieczonej najkorzystniejszy, przy przyjęciu właściwej ilości okresów składkowych: 30 lat, 1 miesiąca i 26 dni, tj. 361 miesięcy oraz okresów nieskładkowych: 1 roku, 6 miesięcy i 5 dni, tj. 18 miesięcy, w efekcie czego renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy została zakwestionowaną decyzją poprawnie obliczona przez ZUS, tj. zgodnie z wyżej zacytowanymi przepisami art. 62 ust.1 i 2 ustawy emerytalnej z uwzględnieniem waloryzacji od 1.03.2020 r., w kwocie: 1443,06 zł. Decyzja z 4.06.2020 r. odpowiada zatem prawu.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477[14] § 1 k.p.c., oddalił odwołanie, o czym orzekł, jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego w Łodzi dla radcy prawnego M. R. kwotę 110,70 zł zawierającą 23% podatku VAT z tytułu wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni z urzędu, zgodnie z art. 22 [3] ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2020 roku poz. 75 ze zm.) w zw. z §15 ust.2 i z § 4 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 68 ze zm.).

A.P.